

Neofeminismus bojující proti „patriarchátu“ (tj. konzervativní společnosti, manželství a tradiční rodinné struktuře) je precizně zformulovaná ideologie, která netrpí žádnými protiklady

Mladá čtenářka (generace Z) píše Rodu Dreherovi v reakci na jeho článek **Žádné rodiny, žádné děti - žádná budoucnost**

Nejprve se musím přidat k tomu, co už zmínili mnozí přede mnou: statistika uvedená ve vašem článku je pravděpodobně zčásti zkreslená rostoucím podílem mladých žen, které se označují za bisexuální. Podle mě tím ale trochu zavírají oči před rozsahem problému, když s tímto mávnou nad vysokým číslem rukou. Situace je, jak jste napsal, skutečně alarmující, z vícera důvodů. Trávím hodně často na sociálních sítích interakcí se svými vrstevnicemi a stále více z nich (dokonce i v katolických kruzích, které jako katolička sleduji) se označuje za do jisté míry bisexuální nebo přinejmenším „trochu queer“ (jejich slova, ne můj výmysl). Mnozí moudřejší přede mnou to připsali alespoň dílem na vrub přirozené ženské schopnosti přinejmenším si představit romantickou přitažlivost k těmž pohlaví (oproti normálním mužům), ale i to je podle mě jen částečná odpověď.

Ve skutečnosti za tím je rostoucí reputace spojená s myšlenkou přihlášení se ke kategorii LGBTQ. Je to „odznáček“, jehož nošením se zařazujete mezi „in“ lidi. I vy můžete být „cool“, i vy jste „schválený“, čemuž bych se chtěla věnovat blíže.

Děje se to tím výrazněji, čím více se vzdalujeme hnutí **#MeToo**. Chci zopakovat, že jsem žena

a moje postřehy proto nevycházejí z mužské nebo mužů formované perspektivy. Všímám si ale, že stále více žen se v poslední době zřiká vztahů, manželství, dětí a především mužů. (Pozoruji to i z opačné strany, kdy si hodně žen stěžuje, jak málo je slušných mužů, s kterými by se dalo chodit a vdát se za ně, ale to je na jinou debatu). Protimužské hnutí je dle mého soudu novou vlnou neofeminismu, který nechce jen „rozdrtit patriarchát“, ale také se dostat do takového prostoru, kde muži nebudou jen „volitelní“, ale zcela nepotřební. Tyto neofeministky jsou také stále více genderově fluidní a s otevřenými náručemi vítají do svých řad trans (z mužů na ženy) aktivist(k)y.

Být ženou pro ně neznamená totéž co pro vás nebo pro mě - chápou to jako život plný konfet a vzrušení, kde se všechny nejhorší stereotypy o ženách snoubí s protidětským a proti-rodinným světonázorem, aby do světa vypustil houfy povrchních, bezpohlavních osob, které se zaštitují ženskou zástavou, aniž by měly sebemenší ponětí, co to znamená. Jsou pro potraty, sex (ten „správný“) a práva trans lidí (protože „žena“ je hashtag, nikoliv biologická realita). V této verzi reality se každý muž, který není Spojenec®, stává nepřítelem a muži jako takoví jsou okrajovou, snadnou nahraditelnou volbou, která má povinnost plně podporovat je i s jejich stále obtížněji určitelnými postoji a zájmy. Muži, který hledá ženu (a děti), v tomto neofeministickém ovzduším pšenka nepokvete, protože tyto ženy podobné věci nezajímají. Starají se jen o prosazování programu, který si vytvořily. Napadlo vás někdy, proč tolik lidí považovalo Hillary Clintonovou za alfu a omegu práv žen v Americe? Asi vám to nemusím říkat, ale nebyly to konzervativní ženy.

Jsou to extremisté, kteří kontrolují narativ. Konzervativní dívky (i ty katolické), které se v tomto světě snaží prorazit, čelí značným nástrahám. Buď musejí být zarytě kontrakulturní a vědět, kdy raději mlčet (s čímž se ztotožňují), nebo musí mít v ruce nějaké karty, s jejichž pomocí proniknou skrz linie. „Bisexuality“ je myslím jednou z nich. V okamžiku, kdy se přihlásíte k libovolné LGBTQ identitě, se stáváte v očích neofeministek „schválenými“. I když třeba pocházíte z konzervativního nebo zbožného prostředí a nikdy svůj zájem o stejné pohlaví neprojevíte činy, „být bi“ vám postačí jako vstupenka dovnitř, aniž byste byla popotahována jako „staromódní“ nebo „ovládaná patriarchátem“ (Mimoходом si občas říkám, co podle těchto lidí patriarchát znamená). Je to příhodná pravda a jak už si povšimli mnozí okolo mě, skoro každá žena nadaná kouskem představitivosti může bez většího úsilí být „tak trochu bi“.

Ženy, které se k tomuto uchylují, si povětšinou ani neuvědomují, že mlčky žijí ve lži. Většina je pevně přesvědčena o svém LGBTQ statusu, o mnohém ale svědčí, že koketují nanejvýš se vztahy se stejným pohlavím a s přibývajícím lety se této nálepky zbavují úplně. Momentálně to ale zůstává natolik odznakem „hrdosti“, že ji oslavují a chovají se, jako by jim byla vším. Jedna z mých katolických přítelkyň se nedávno „vyoutovala“ jako „bi“ a její prohlášení na sociálních sítích byla plná slov o „přijetí“ této nesmírně důležité součásti její identity. Nemohu si pomoci, ale zajímalo by mě, kolik z toho je u některých z těchto žen jen jakási náhražka za cosi hluboce poničeného v jejich nitru. Světští muži, kultura i rostoucí tlak narativu, o který se neprosily, jim ublížili tolikrát, že se zoufale chytají těchto „identit“ jako náhražky za něco nenávratně poničeného. **Jak ale vědí všichni, kdo žijí ve lži, toto zkažené jádro nakonec vyjde na povrch a zůstane prázdnota, již téměř nelze**

vyplnit.

Další z mých kamarádek se po letech života jako žena nově označuje za „nebinární“. Naplno naskočila na transvláček a jen tak z něj asi nevystoupí. Není to ale stereotypní žena a kdesi hluboko cítí, že nemůže být „naplno ženou“, pokud nebude splňovat všechna předepsaná kritéria. Opakuji, podle neofeministek je ženství věcí vysokých podpatků a nenávisti k „patriarchátu“ (tj. konzervativní společnosti, manželství a tradiční rodinné struktuře) a pokud nejste obojí, nemůžete už prostě být ženou.

Jinak normální a racionální lidé svazují svou sebehodnotu s vnějškovými kritérii – a obratem za to nezískávají vůbec nic.

Reakce čtenářky je součástí úvahy Roda Drehera **No Families, No Children, No Future**, která vyšla v časopise *The American Conservative* 22. října 2020.